



## Arrest

**nr. 334 672 van 20 oktober 2025  
in de zaak RvV X / XI**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA  
Zwitserlandstraat 16  
1060 BRUSSEL**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 3 oktober 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. GOSTEK, die *loco* advocaat A. KOLESNIKOVA verschijnt voor de verzoekende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt volgens haar verklaringen op 1 maart 2025 België binnen en verzoekt op 6 mei 2025 om internationale bescherming.

1.2. De verzoekende partij reisde door voor haar onbekende landen van Tsjechië naar België.

1.3. Op 11 juli 2025 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 5 augustus 2025 wordt een overnameverzoek gericht aan de Slovaakse overheden.

1.5. Op 15 augustus 2025 stemmen de Slovaakse overheden in met voormeld verzoek op grond van artikel 12.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.6. Op 3 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>), die op 6 oktober 2025 aan de verzoekende partij wordt betekend. Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“- *Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter*

*Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:*

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*”

Door louter artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet te citeren slaagt de verzoekende partij er niet in om *in concreto* het *in casu* aanwezige uiterst dringend karakter van haar vordering tot schorsing aan te tonen.

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van de verzoekende partij en dat ze niet is vastgehouden conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering *“imminent is”*.

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen) omvat, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het loutere feit dat het bevel om het grondgebied aan de verzoekende partij betekend werd en/of uit het loutere feit dat dit bevel een termijn bevat om het grondgebied vrijwillig te verlaten, kan niet afgeleid worden dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

De verzoekende partij – die op het Belgische grondgebied verblijft, die niet wordt vastgehouden en voor wie geen gedwongen repatriëring is voorzien – maakt niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet wordt vastgehouden en er geen gedwongen repatriëring is voorzien, staat het de verzoekende partij vrij om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing heeft ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer een gedwongen repatriëring zou worden gepland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

2.3. De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

**Artikel 2**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

S. HUENGES WAJER